Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: Y. K., zastoupen Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 17, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2006, čj. OAM-446/LE-05-07-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, čj. 2 Az 49/2006 - 39,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 25. 4. 2007 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, čj. 2 Az 49/2006 - 39, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 6. 2006, čj. OAM-446/LE-05-07-2006. Tímto správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud zjistil ze správního spisu, že žalobce opustil Pobřeží slonoviny, neboť po smrti rodičů ve vlasti nikoho nemá, nemá práci a potřebuje se živit. Matka žalobce zemřela, když mu byly tři roky, jeho otec byl zavražděn v roce 2004, žalobce nezná pachatele ani důvod. Konkrétní problémy žalobce ve vlasti neměl. Nebyl politicky ani jinak veřejně aktivní, neměl problémy se státními orgány, úřady, policií nebo armádou.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení azylu se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že ani jeden z těchto důvodů nelze podřadit pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu a žalovaný nepochybil a postupoval správně, když žádost žalobce o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení otázky přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), tedy otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.[1]

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“), neboť se domnívá, že soudem nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci a důkazy, které si soud opatřil, byly neúplné.

Stěžovatel namítá, že situaci v Pobřeží slonoviny nelze brát jako stabilizovanou a z tohoto důvodu nemohl soud posoudit správně skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval. Správní orgán porušil povinnost, kterou mu ukládá § 3, § 50 a § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o udělení azylu a zejména dostatečně nezvážil možnost udělení azylu z humanitárních důvodů. Správní orgán též nedostatečně objasnil důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí, čímž porušil povinnost uloženou mu § 68 správního řádu.

Stěžovatel proto tvrdí, že napadená rozhodnutí vycházela z nesprávného výkladu § 14 zákona o azylu, neboť soud nepřihlédl k soustavnému porušování lidských práv v Pobřeží slonoviny a k obavám o jeho psychiku s ohledem na nepředvídatelné reakce fanatických vyznavačů islámu.

K námitce stěžovatele, že správní orgán i krajský soud nesprávně posoudili skutkové a právní otázky jeho žádosti o azyl, Nejvyšší správní soud připomíná, že se touto otázkou již ve své rozhodovací činnosti několikrát zabýval (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 2 Azs 6/2003 - 38, rozhodnutí

[1] Všechna zde uvedená rozhodnutí jsou publikována na www.nssoud.cz

Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003 - 40) a vyslovil, že smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu, nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu. Jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytné.

Správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59)

K námitce stěžovatele, v níž tvrdí důvody, jež lze podle něj podřadit pod důvody v § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jednak tato námitka nebyla uplatněna během správního řízení ani v předešlém řízení před soudem, jednak jsou výroky o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu podmíněny negativním rozhodnutím podle § 12 téhož zákona.(viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2005, čj. 7 Azs 138/2005 - 69)

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Protože nebyl shledán ani žádný další důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, lze shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy nutno ji ve smyslu § 104a s. ř. s. považovat za nepřijatelnou a odmítnout ji.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu